

VIESTNIK

HRVATSKOGA

ARKEOLOGIČKOGA DRUŽTVA.

O nepravilnosti naziva „ugarski ili ugarsko-skandinavski skup“ u dielbi prehistoričkih predmeta iz bakrene dobe.

Navlastito poslije predhist. međunarodnoga sastanka u Budimpešti g. 1876 držana, na kom se je Ugarska svojom predhist. izložbom gizzdala takovim predhist. blagom, da ni po množini ni po važnosti ni po izvornosti nije do onda ni ma komu zaostajala, u djelenju predhist. predmeta iz bronzene dobe u skupine našli su strukovnjaci, da jednu od tih skupina dopitaju i Ugarskoj, te su ju i nazvali na prosto *skup ugarski*, ili *skup ugarsko-skandinavski* radi velike srodnosti medju predhist. predmeti skandinavskimi i ugarskimi. Nami se čini, da je ovaj naziv ne samo nepravilan, pošto je svakomu poznato, da su Ugri (pravo Magjari) ne prije devetoga stoljeća posieli one zemlje, u kojih sada stanuju, te da su oni predmeti daleko prije od nekog drugoga rabljeni i zakopani bili; ¹ nego

¹ Nepravilnost ovoga naziva opazio je još god. 1876 u što se samo tiče ureda prehistoričkih na zasuk slavno poznati arkeolog *Vladimir pl. Maïnof*, pišući u svojoj razpravici: „*Note sur les tôqués ou ornements spiraloïdes*“ ovako: „Dans presque tous les musées de l'Europe on peut voir des spécimens plus ou moins nombreux des ornements quasi-hongrois, qui consistent en groupements simples ou compliqués et artistiques de fils de bronze roulés en spirales; quand on en recherche la provenance, on voit que tous ces objets viennent de la partie orientale de l'Europe, de la Pannonie, du Noricum, de la vallée du Danube et même du Balkan. Comme on a trouvé la plus grande quantité de ces ornements dans le territoire occupé de nos jours par le Magyars, on a cru pouvoir dire que cette forme ornementale est caractéristique pour le peuple Magyar. Quand on trouvait des spirales dans les contrées qui n'ont pas été visitées par les

dapače pogrešan, jer slični predmeti, koji bjahu povodom onomu nazivu, nalaze se širom po njim susjednih stranah, te i po množini i važnosti i izvornosti ako ne više a ono barem kao ugarski znameniti. Ovomu za dokaz dosta nam spomenuti trojednu kraljevinu (Dalmaciju naime, Hrvatsku i Slavoniju), nazvanu i jednostavno Hrvatskom po Hrvatih, koji ju zapremili i osnovali prije nego Ugri svoju, te i kraljevinu srbsku.

Hrvatska ne samo svojimi grčko-latinskim starinama, izuzmeš li Grčku i Italiju, nadmašuje svaku drugu državu po izobilju i važnosti svojih spomenika, nego i na polju predhist. arkeologije već je u stanju liepo se izkazati na ma kakovoj izložbi ove struke. A tomu je dokaz sjajna sbirka predhistorička zagrebačkoga nar. muzeja. Prije g. 1873 slabo se na to pazilo u nas, te u nar. muzeju, koj jedva g. 1868 stupi u pravi život, nebijaše do tada više od 30 predmeta darovanih mu i slučajno po zemlji našastih. Ove godine, priredivši već prilično muz. sbirke, stavili smo se, da i predhistoričku na bolje uputimo, te smo se najprije latili uporno i pomnjivo da saberemo po mogućnosti sve, što se i u ovoj struci odkrivalo po našoj zemlji. Posluži nam sreća, te uspieh našeg iztraživanja do g. 1876 priobćili smo u knjižici „*Popis predmeta iz predhist. dobe u nar. zem. muzeju u Zagrebu (Zagreb 1876, lis. 54 u 8ni sa 4 table)*“, koju smo uprav tiskali prigodom sastanka i izložbe u Budimpešti, gdje smo i mi sudjelovali naposeb sa našimi predmeti u ime naše kraljevine.¹ I ova izložba sbilja obodri nas na to, da sve više udubimo i sve dalje protegnemo naša iztraživanja, i da uz

hordes hongroises, on tournait la difficulté en disant que les Magyars trafiquaient avec les autres peuples; la vérité cependant est que les relations des Magyars, avec le reste de l'Europe furent toujours hostiles; et le Magyars, qui n'étaient pas plus civilisés alors que ne le sont aujourd'hui les Ostiaks et les Vogoules du gouvernement de Tobolsk en Sibérie, ne pouvaient pas ornementer leurs outils et armes avec autant d'art et de goût“ i t. d. Veli pako i to, da Magjari u svom jeziku niti nemaju izraza za zavojicu ili motaljku, da se je ovaj način ukrasa već davno udomio kod Srba (a mogao je reći i kod Hrvata) kao što i najstarije njihove pjesme svjedoče, i da mu pravo ime **toka** (*Matériaux pour l'histoire primitive et naturelle de l'homme XI. 6*).

¹ A to je iztaknuo blagodarno i sam ugarski ministar za prosvjetu u svom kratkom govoru, kojim otvori prvu sjednicu toga sastanka: „*Si nos musées et nos collections ne rivalisent pas avec les musées de Paris, de Londres, de Bruxelles, de Bologne, ils peuvent vous offrir des objets d'un grand intérêt, tous trouvés sur le territoire de la Hongrie et de la Croatie*“.

preslaba sredstva, koja nam na raspolaganje stajala, obavimo bar koj pokus izkapanja, ne pako sustavno kako treba i kako smo nada sve željeli. Uspjeh tih naših napora uz svu slabost podpore materijalne i uz nikakovu strukovnu pripomoć, pošto nema do sada u nas mal ne nikoga, koj bi se ovakovimi predmeti osobito bavio ili zanimao, bjaše ipak tako ogroman, da već sada u našoj muzealnoj sbirci predhistorički predmeti nebroje se više na stotine nego na tisuće; medju ovimi ima pako ne malo i takovih osobito vrijednih, kakovih zamašće tražiti u magjarskih muzejih uz sve da onamo ima i sredstava i strukovnjaka i mecenata u izobilju, i gdje danomice niču širom javne i sukromne predhistoričke sbirke.¹

U koliko se pako tiče srbske kraljevine neka bude dosta svjedočastvo gori pomenutoga strukovnjaka V. od Maïnofa, koj posjetivši g. 1876 biogradski muzej, već onda mogao je pisati o njem u ovom pogledu (l. c.): „*Les Serbes ne se sont jamais occupés de fouilles dans l'énorme quantité de leurs kourgans ou tumuli. Ce n'est qu'accidentellement que les objets paléo-ethnologique ont enrichi le musée de Belgrade, pourtant in renferme en quantité des objets de pierre, de bronze et de fer, et surtout il est riche en bronzes spiraloïdales; les bracelets, les fibules, les épingles, tout est spiraloformes*“. A i ova se sbirka do danas veoma pomnožila, te su se započela ozbiljna iztraživanja zemlje i u tom pravcu (V. *Гласник српског ученог друштва. Knjiga LI. str. 1—26*).

Uza sve to nek se ni nepomisli na to, da bi mi zahtievali, neka se onaj skup, danas nazvan ugarski ili ugarsko-skandinavski, odsele ugarsko-hrvatsko-srbski nazove. Ovakav naziv bio bi ne manje od onoga pogrešan, pošto se dobro zna, da su Hrvati i Srbi malo prije od Magjara t. j. stoprv sedmoga stoljeća po Is. posjeli one

¹ Njekoliko predmeta iz predhist. dobe ima u osiečkom i u dalmatinskih muzejih, što je darom onamo došlo a slučajno ondje našasto. U Dalmaciji navlastito žetva bila bi preobilna, kad bi za to bilo dovoljno sredstva i više brige u obće a od nadležne strane osebice. Uzdat se je ponajviše u g. Fr. Bulića ravnatelja gimnazije i muzeja u Spljetu, koj je i u našem Viestniku sjajno dokazao, da mu i znanja i brige i za to nemanjka. O žetvi pako u Dalmaciji sami smo se opetovano osvjedočili, a jamči za to i dobro poznati strukovnjak prof. Dr. I. Woldřich u „*Mitteilungen der anthropologischen Gesellschaft in Wien VI. Bd. 57*“: „Aus diese spärlichen Notizen über meinen vierzehntägigen Ausflug in's Innere Dalmatiens kann man entnehmen, welche reiche Fundgrube für die Urgeschichte hier zu suchen und zu finden ist“.

zemlje, gdje sada prebivaju, te da predhist. predmeti, do sada našasti u Hrvatskoj i u Srbiji, spadaju na narod sasvim različan od hrvatskoga i od srbskoga.

Da se ovomu skupu dade naziv, koj ga pravo ide, trebalo bi uspeti se jamačno do predhist. dobe, te vidjeti, koj je narod onda ove zemlje držao. Najnoviji posljedci historičke znanosti u ovom pogledu uče nas, da prvobitni stanovnici zapadne polovice balkanskoga poluotoka, do Karpata na sjeveru, bjahu Pelažgi, nazvani kašnje u historičko doba Iliri kao sveobći naziv. Iliri su dakle u ono doba držali i Ugarsku, i Hrvatsku i Srbiju i sve druge zemlje zapadne polovice balkanskoga poluotoka, te zato *ilirski* a ne *ugarski* ima se zvati pomenuti skup *predhistorički*.¹

Rekli smo, da su u predhistoričko doba Ugarska, Hrvatska i Srbija pripadale k ilirskom narodu; ali su isto tako Iliri držali i Istru, Bosnu, Hercegovinu i Crnogoru, te još druge pokrajine na zapadu balkanskoga poluotoka, koje žalibože i danas stenju većim dielom izpod jarma azijske divljačine. Ni o njih se nemože reći ono, što je ipak tu nedavno pisao slavno poznati arkeolog *Oskar Montelius*, razlagajuć o zapinjači: „*Les pays européens appartenant ou ayant appartenu à l'Empire turc sont malheureusement encore si peu connus au point de vue de l'archéologie, qu'il nous est impossible de dire si la fibule y existait déjà à l'âge du bronze (Matériaux pour l'histoire primitive et naturelle de l'homme 1882 p. 428)*.”² Naravno, da se još nije držao

¹ Ako bi tko rekao, da pod nazivom *ugarski skup* dolaze i predmeti predhistorički trojedne kraljevine, rekao bi jamačno krivo, kad i sam ugarski ministar, kako smo gori vidjeli, svečano pripoznaje hrvatsku osebnost i na predhistor. polju. Hrvatska za pet vjekova uživala je podpunu samostalnost. U dvanaestom sdružila se je s Ugarskom kao brat s bratom, te i danas samo pogodba medju Ugri i Hrvati jamči ovim njihovu političku osobnost i narodnost.

² Isti arkeolog trudeći se da dokaže u onoj radnji, kako sve zapinjače iz jednoga prvotnog tipa polaze, tvrdi, da je ovaj tip bezdvojbena postao u južnih stranah Evrope, ali da je nemoguće točno označiti zemlju *avant que l'on ne connaisse mieux les antiquités de la Péninsule des Balkans*, pošto su, u što se tiče domovine zapinjača, moguća tri slučaja, ili da je obretna bila na balkanskom poluotoku, ili u Italiji, ili u Ugarskoj. *Montelius* misli, da je najvjerovatnije u Italiji; ali ono što smo mi gori naveli, podosta dokazuje, da joj domovina Ilirska na balkanskom poluotoku. S druge strane povjest kaže dosta o ilirskih seobah uzduž izbočne obale italske, a vlastito u južne strane Italije, gdje zapinjače na zavojene krugove u liepom broju našaste, jedan nam dokaz više pružaju.

nikakav predhistorički sastanak ni u Sarajevu, ni u Mostaru, ni na Cetinju; mogao se je ipak g. Montelius uvjeriti po našem *Popisu* i po vjestih g. Mañofa, da zapinjača iz bakrene dobe ima izobilja i u onih stranah, možda i ne manje nego li u Ugarskoj. I jamačno slučajna otkrića predhistoričkih spomenika i ondje nisu riedka. Više predmeta iz bakrene dobe našastih u Crnojgori mi smo slučajno u Šibeniku u kovačnici nabavili (*v. Popis*). Više njih došlo je darom u naš muzej iz Bosne i Hercegovine, ne malo jih se čuva kod velezaslužnih Malobraćana u onoj zemlji kako na pr. u Kneževića u Jajcu, a najviše pošlo je u tudjinstvo poglavito u Beč, razneseno od vojnika, stranih putnika i pokupaca. Istina odveć malo se u tom pravcu iztraživalo i radilo u onih stranah, ali iz tih znakova može se za stalno zaključiti, da sve zemlje, gdje je u bakreno doba stanovao ilirski narod, isto su sve plodne na predmetih one dobe kao što i Ugarska,¹ te da skup, do sada ovoj izključivo a nepravilno dopitan, sve to više će se novostmi obogaćivati, što više iztraživanja budu se širila i po drugih stranah njegda ilirskih.

Bit će nam od sada u naprieda osobita zadaća obavješćivati njegovatelje predhistoričkih starina po mogućnosti o napredku, koj bi se pokazao i na ovom polju znanosti u predjelih neugarskih, njegda ilirskih. Dapače jedna obreta, nedavno učinjena u Hercegovini, i njekoje u Slavoniji pružaju nam način, da ovo obećanje već sada vršiti započmemo, i tim sve više utvrdimo ono, što smo gori rekli o pravom nazivu skupa tobož ugarskoga iz bakrene dobe.

I. Dne 20 studenoga 1882 posla nam iz Mostara u Hercegovini m. p. otac Augustin Zubac, ravnatelj Milosrdnica u onom gradu, nekoliko nacрта od predmeta iz bakrene dobe uz sljedeći dopis:

»Veleučeni gospodine! Čast mi je obznaniti Vas, da se kod mene nahodi nekoliko komada miedenih bronz, koje ja većinom kao starinski nakit smatram: od kojih šaljem Vam jedan naris na ocienu, s molbom da bi me obavjestili o važnosti i vriednosti spomenutih stvari. Ove su stvari našaste u jednoj pećini oli bolje rekuć u jednomu škripu skupa u Krehinu Gracu Mostarskog kotara. Ako bi Vi od ovih stvari što želili za zagrebački muzeum, molim na vrieme me obznanite.

² Pomenuti prof. Woldřich, govoreć o predhist. spomenicih u Dalmaciji, primjećuje: „Ueber die Wichtigkeit der angrenzenden türkischen Provinzen aber in dieser Beziehung, brauche ich nur auf unseres hochverehrten Freundes, des bekannten Orientforschers Fr. Kanitz's ausgezeichnetes Werk: Donau-Bulgarien und der Balkan hinzuweisen“.

Suviše čast mi je obznaniti Vas, da u svoj Hercegovini ima mlogo različitog oblika, većine i radje spomenika kamenih, koje narod stećak zove, gdikoji s nadpisom latinskim, a gdikoji sa starobosanskim. Latinski su nadpisi u koliko mi je poznato većinom povadjeni i pokupljeni, dočim bosanski ostaše većinom nepokupljeni, a vrlo ih je teško i povadit, zašto ih vrieme oštetilo.

Po svoj Hercegovini nahodi se gomila kamenih zadržeci, kako se veli, svaka po jedan grob. Još kao dječak siećam se, da sam u selu Galjevići jedan taki grob vidio. U istomu selu nazad jedno 16 godina nadje neki Joso Kordić dvie žare, jednu kamenu, a u ovoj drugu staklenu fino izradjenu na spodobu lonca, koje je prodao francuskomu konzulu Moreau. Suviše u Hercegovini nahodi se mlogo rimskih i grčkih starinskih novaca različite dobe i oblika.

Ja sam o ovomu *svemu* kao dopisujući član izviestio središnji odbor za umjetnost i historične spomenike u Beču, te *očekujem odgovor*.

Ljetos bivši u Zagrebu želio sam se s Vami upoznat, ali na žalost Vi ste bili odsutan. Primite izraze osobitog štovanja Vašeg O. Augustina Zubca, ravnatelja milosrdnica. U Mostaru 20 studena 1882.«

Na tom usrdnom i rodoljubivom sobćenju i predlogu m. p. otca Zubca odgovorismo hvaleći mu i moleći ga, neka blagoizvoli sve one predmete uz pristojnu naknadu našem muzeju ustupiti i odpremiti, a u naprieda neka najprije obaviesti naš Viestnik, kao jedino narodno obćilo u ovoj struci, o svakoj obreti na arkeologičkom polju u onih stranah. Ali taj dobri otac brzo zaboravi na svoje ponude i obećanje, baci diple u špag a u se dušu; te svi naši napori u naprieda pokušani, da ga iz mrtvila sbudimo, i doznamo bar nješto što je od potrebe bilo za točno opisanje po njem poslanih nam slika. udariše u bah. I ova obreta bit će napokon dospjela u tuđe ruke kao što mnoge druge, koje su se sbile u onih stranah poslije austrijsko-ugarske zapreme one pokrajine, a to tobož za bolji kruh ili za prsni križić, tako da iz sebičnosti poći će ili u zaborav ili pod drugim imenom u svijet, kao što se u nas žalibože velečesto događja, da goloću naših kletih dušmana zaodjene.

Na I. tabli donosimo u pomanjem obliku nacрте predmeta, koji su onaj nalazak sastavljali, po nacrtih poslanih nam od O. Zubca u naravnoj veličini:

1. Celt na ciev za natakanje (*Celt à douille*), ukrašen urezanim vrpcom naokolo ne daleko od otvora. Osobitoga načina. Dva komada, jedan čitav a jedan pribiljen. Tab. I. br. 2.

2. Predmet zvonolik, ledjama ponješto omečenimi, sa cievćicom po sriedi. Na pola višine urezana teče sve naokolo kao vrpca, nad kojom isto tako svodići sa točkom izpod svakoga. To je pupak (*Umbo, Buckel*) u sred štita drvenog ili kožnog, dakle je spadao na oklopje. Šestnaest te istih komada, od kojih 13 podpunih a 3 manjkava. Tab. I. br. 1. Sr. *Sacken: Das Grabfeld von Hallstatt. Wien 1868. str. 44. Tab. VIII. 9—12.*

3. Isto kao br. 2, ali je ovaj obilnije narešen vrpcami na okrug, koje postaju sve veće što se više k rubu primiču. Ono pet gornjih jednostavne su crte. Šesta je sastavljena od trokuta, a tri ostale od četverokuta. Izpod zadnje su slike na brod po tri skupa. Bila su tri ista komada, od kojih dva u dobrom stanju, a od jednog se nekoliko odbilo. Tab. I. br. 3. Sr. *Mykenae... von Dr. H. Schlieman. Leipzig 1878, p. 121.*

4. Narukvica na šest zavoja od široke vrpce sa košćicom po sriedi. Krajevi ponješto duži saviti su na oko. Četiri komada u dobrom stanju. Tab. I. br. 4. *Hampel. Antiq. Préhist. de la Hongrie* Tab. X. br. 10, ali je ova bez krugova. *Montelius. Antiq. Suédoises* p. 71, n. 234, 236.

5. Ogrljaj, ili poveća narukvica za podramnicu, od debele žice, po sriedi donekle prividno zavojena, a s krajevi zavitim na oko. Tri komada, sva tri u dobrom stanju. Tab. I. br. 8. *Hampel l. c. Tab. XVI. 24.*

6. Zapinjača na dva kruga, sastavljena od žice na zavoj. Tjelo t. j. sredina od iste je žice ali plosne i pognute na dva šiljasta ugla po svakoj strani i na obli po sriedi. Jegli zada nema traga, te je valjda samo prsni ures. Tri ista komada i jedna polovica. Tab. I. br. 5.

7. Zapinjača na dva kruga. Trećina, je krugova, počam od ruba, pločasta, te je ukrašena kolobari prostimi ili od crtica i točaka sastavljenimi, koji sve naokolo teku. Po sriedi je okrug, a oko njega na trokut položena tri druga iste veličine, koji zapremaju ostali prostor. I ovi okrug i izkićeni su pri rubu crtami i točkami na izmjenu i brnicami po sriedi, što je na slici neopazno izostavljeno. Tjelo je od iste ploče, koja se gori i doli na kut dokončava, imajući po sriedi onakav okrug sa brnicom kao i pomenuti. *Zada* po prieko utvrđjena je vrpca, koja s jedne strane svršuje na kućicu,

a s druge, okrenuvši se natrag, sastavlja jeglu pružajuću se do kućice. Jedan komad. Tab. I. br. 7.

8. Četverouglasta pločica sa 10 okrugića medju dvie crte uporedo položenih (na slici nehotice izpušćenih) ukrašena. Na donjem rubu stoje kvakice, u kojih su zakvačene oblasti ušice upravo visećih privjesaka. Na tih privjeskih pako izpod ušica četvornasti zglavci. Samo jedan komad. Tab. I. br. 6.

II. Ljeti god. 1876 u što se je izkapala jaružica na livadi veleč. g. Dra. Mavra Fischera, liečnika i posiednika u Rumi, ležećoj prema Jarku a nedaleko od Jarčine u mitrovačkom kotaru, radnici tri/stopa duboko (0.95 cm) naidjoše na lonac, u kom hrpimice sve bakreni predmeti. Bolji dio tih predmeta prodje u vlast vojničkoga liečnika i arkeologa Dra Franka. a ostalo darom g. Fischera a pomoću velm. g. Bude Budisavljevića dodje u naš zem. muzej. Mi smo pako Frankove predmete odkupili za nas putem izmjene, te sada sve ukupno i naše i muzealne za prvi put na svietlo iznašamo.

1. Celt na ciev (*Hache*, bradva), okrajkom šiljastim sa strane ušice i s protivne tako da se tu giblje na luk. Rub je plosnat, i malko vani protegnut. Teži 198 gr. Širok na bridu $0.3\frac{3}{4}$ cm, po sriedi $0.3\frac{1}{2}$, a na ušću sa ušicom $0.5\frac{1}{2}$; dug 0.10. V. *Hampel. Atiq. Préhist. de la Hongrie Pl. IX. 13. XV. 2.* — *Mortillet. Musée Préhist. 1881. Pl. XCIV. 1163*, koj ga ovako opisuje: „*Hache à douille, en bronze, anneau latéral, côté de la douille opposé à l'anneau se relevant en pointe, forme spéciale à la Hongrie (?)*. *Epoque lanardienne, avec une physionomie régionale particulière*“. Tab. II. br. 1, gdje se i njegova pobočna strana prikazuje.

2. Zavojka kao podpun krug od četverokutne žice, na deset zavoja (promjer kruga 0.16 cm). U sredini nalazi se kao veliko gibivo puce s obsežnom jedva trulatom glavom. Po sried glave diže se upravo šiljak (vis $0.1\frac{1}{2}$). Stapka puceta prodire zada, gdje svršuje poprečnom pružicom, koja ustavlja puce da ne opane. Puce se dakle giblje na način zalistka. Zica pako, dovršivši krug, diže se uzgor, i postavši okrugljasta a zatim kao prividno sukana, izvija se još dva put na oblasti okrug i svršuje na oko. Nema nakita osim na glavi puceta, gdje su urezana četiri obluka s nutrašnje strane osnovnim zarezima ukrašena. Vjerojatno da je i to bio pupak u sred štita (*tutulus*) ili ukras na prsi. *Hampel* daje nješto sličnoga na tab. X. br. 9, te veli: „*le bout du fil se termine en bracelet*“ što je nemoguće. Teži 957 gr. Tab. II. br. 2.

3. Kružna plosnata ploča (promjer 0.12¹/₄), ukrasena pri rubu sa tri okruga a sa četiri na pol širine od ruba do središta. Okrugi su postali izbijanjem otraga, te su zato izbočiti. Zada po sriedi ušica. Valjda je i ovo pupak u sried štita drvenog ili kožnoga, ali prije ukras prsni ili pokrov posude, pošto u sredini nema šiljka, a sasvim je ravan (V. *Montelius, Antiq. Suéd.* br. 111, 112, 180, 181). Teži 48 gr. ali komadić manjka. Tab. II. br. 3.

4. Komad korice od maća, ukrasen dubčastimi crtami i nizom brnica i šupljih trokuta. S boka prodire po jedno puce. S otraga nema ploče, nego se okrajak ponješto pregiblje, te je u taj nagib mać slazio. Samo gori pri otvoru stoji popreko mali pant, da bolje omejaši i pokaže ulaz. Širina, gdje je niz brnica 0.6. Tab. II. br. 4.

5. Zapinjača bez otažka i jegle, s nutrašnje strane u poluokružnom obluku dubčasta. Tab. II. br. 5.

6. Veći komad štikaljke. Tab. II. br. 6.

7. Prsten na zasuk od oble krupne debele žice (deb. 0.1 cm). Krajevi jedan preko drugoga skaču i svršuju plosnato. Takav po prilici kod *Monteliusa* (l. c. p. 135, n. 456, p. 138, n. 470), koj dodaje: „*ayant servi en guise de payement*“. Teži 60 gr. Promjer 0.4. Tab. II. br. 7.

8. Velik oblasti okrug od oble krupne debele žice, bez ukrasa, otvoren, plosniti krajevi, rabljen na vratu kao ogrljaj ili na podramnici kao ukras. Teži 208 gr. Promjer od 0.12 do 0.14³/₄ cm. Tab. II. br. 8. V. *Mortillet l. c. Pl. LXXI.* n. 735—736.

9. Narukvica od oble krupne debele žice, otvorena, plosniti krajevi jedan prama drugomu i tako na blizu, da se mal ne dotiču. Sav je ukrasen poprieo razno namješćenimi polukružnimi žljebići. Teži 82 gr. Promjer 0.7³/₄. Tab. II. br. 10. V. *Mortillet l. c. Pl. LXX.* n. 739.

10. Narukvica od oble krupne debele žice, otvorena, bez ukrasa. Krajevi su malko dublji i četverokutni, i jedan preko drugoga povučeni. Teži 73 gr., a promjer 0.8 cm. Tab. II. br. 9.

11. Narukvica od oble krupne debele žice, otvorena, plosniti krajevi jedan preko drugoga malko povučeni. Ova je liepo izkićena crtami poprieo i na grane. Teži 50 gr. a promjer 0.7. Tab. II. br. 11.

12. Narukvica od debele i (do 0.4 cm) široke ploče, tako zavojene, da s nutarnje strane sastavlja veliki žljeb, otvorena i bez

ukrasa. Krajevi, koji stoje jedan prama drugomu, malko se dižu. Teži 92 gr. Promjer 0.7 cm. *V. Hampel l. c. Pl. VIII. n. 4. XVI. n. 2.*

13. Nož na jedan brid, ponješto oblučast. Sada u dva komada (Tab. II. br. 13 i 15), a na hrtu malko okrnut. Ručka svršuje doli na dva šiljka, a okrajci su ručke ponješto podignuti. Teži 83 gr. a dug je ovako $0.24\frac{1}{2}$ cm. Po prilici *Montelius l. c. str. 33, br. 113.*

14. Mač na dva brida sa rebarcem sriedinom liti. Držak bjaše pločicama od drva ili od kosti pokrit, jer su na njem osovno tri a po stranah po dvie škuljice, n sve sedam, gdje su čavličići zabiti bili, te se i sada dva na svom miestu vide. Držak je dug $0.9\frac{1}{2}$, šir. $0.1\frac{3}{4}$ cm. Od liti, šir. $0.2\frac{1}{2}$, ostaje jedva komad. Tab. II br. 14 *V. Montelius l. c. p. 48, n. 154. Mortillet l. c. LXXXII. 914. Hampel l. c. XI. 5.*

15. Ulomak liti od mača na tri rebarca. Tab. II. br. 17.

16. Pilica od tanke ploče, na oba brida zubata, oblučnog šipa, a doli nepodpuna. Teži 12 gr. Ovako duga 0.10, šir 0.2 cm. Tab. II. br. 16.

17. Srp malko ugnut, čunjastom kvakom osovno položenom u gornjem kutu na zadku, gdje je i poprečnimi prugami nakićen. Izvanjski okrajak malko podignut, a uz njega teče poredica. -- Još tri druga isto takova, ali nješto više oblučna i bez nakita osim poredice. Prvi je dug 0.14, drugi $0.13\frac{1}{2}$, a treći podpun 0.12 cm. Teže od 42—53 gr. Tab. II. br. 18, 19. *V. Montelius l. c. p. 55, n. 183. XV. 7. Mortillet l. c. Pl. LXX. n. 726. LXXVIII. 848—9, 851—3. Hampel l. c. XVII. 43, 45.*

18. Srp sa pregibom otraga mal ne na pravi kut. Stražnja mu je strana uzvita, ali se nedokončava kao kod *Hampela* (l. c. VIII. 3. XVII. 44) šiljasto, nego ravno. Poredica samo otraga. Teži 95 gr., a dug je $0.18\frac{1}{2}$ cm. Tab. II. br. 20.

19. Srp polukružan sa trostrukom poredicom otraga. Te po-višene crte ukrasene su sa oblimi jamicama. Na otrazku čunjasta kuka. Teži 131 gr., a dug je 0.18 cm. Tab. II. br. 21.

20. Isto kao br. 19, ali je manje oblučast, više pako podignutimi crtami nakićen. Teži 124 gr., a dug je $0.16\frac{1}{2}$. Tab. II. br. 23.

21. Komad prsnoga pojasa. Od izada kroz rupu izlazi spreda dvostruki pant, pri kraju na oko zavrt, utvrđen otraga čavličićem sa glavom, koja se izvaua pokazuje kao oblasto puce. Vis. $0.6\frac{1}{2}$. Tab. II. br. 22.

22. Na pantu, koj je otraga, dižu se četiri oblasto-četvero-uglasta trulića na svod, poprečnim prutićem razstavljena. Sve jedan komad. Teži 11 gr., a dug je 0.11 cm. Tab. II. br. 25, gledan spreda i sa strane.

23. *Phallus* sa ušicom za visenje (V. Viestnik 1880 str. 48 i d., gdje smo o predhist. phalusu podugo razložili). Teži 28 gr., a dug je $0.4\frac{3}{4}$ cm. Tab. II. br. 26.

24. Cievčica od zavojene žice, s jedne i s protivne joj strane za malo poravnana, na krajevih pako manjkava. Tab. II. br. 33.

25. Prsni pojas od tanke ploče bez uresa. Manjka znatni dio. Na krajevih svršuje oblasto sa šiljkom. Po sriedi imalo je biti šest luknja (vide se sada samo četiri), po tri na trokut, gdje je nešto pribito bilo. Bjaše duga po prilici 0.83 cm, a široka je $0.8\frac{1}{4}$ Tab. II. br. 35.

26. Komad tvari, iz koje se je ovo orudje pravilo.

III. Svibnja g. 1882 Ivan Bakić ribar iz Broda, loveć ribu uz lievu savsku obalu nedaleko izpod Samca, opazi u prosieku obale uz površje vode tada veoma nizke, da njeko čudnovato orudje viri van zemlje, te misleć na prvi pogled, pošto se žutilo i sjalo, da je to suho zlato, na brzo mu se približi, i pobravši koliko je mogao na brzu ruku, otisnu se na vodu i umah se veselo kući u Brod povrati. Uvjerivši se pako Bakić, da to nije zlato no pusti bakar, rado se odazva želji prečast. gosp. Paja Milera Brodjanina, opata i župnika u Mitrovici i njegovu brata Adolfa umirov. majora i posjednika u Brodu, da te predmete ustupi nar. muzeju u Zagrebu uz priličnu nagradu. Sam g. Adolf Miler izruči predmete muz. ravnatelju, u što se je ovaj parobrodom iz Sriema vraćao u Zagreb; te se oni sada nalaze u našem muzeju. Svi su od bakra:

1. Veliki brk iliti glava koplja, dugim cievnjakom, uzkim oštarjem. Na dugoj ručki skroz probušen, da se čavlom brk na kopljištu utvrditi mogne. Dug 0.34 cm. (ručka sama 0.11), širok najviše 0.6. Teži 490 gr. Tab. II. br. 27. — Mortillet Pl. LXXXIII. 944. Hampel IX. 3. XV. 1.

2. Isto kao br. 1, ali mu je oštarje još užje a ručka dužja. Manjka hrt. Dug po prilici 0.17 (ručka sama 0.9), šir. najviše $0.2\frac{3}{4}$. Tab. II. br. 28. — Hampel IX. 2.

3. Brk koplja, dugim cievnjakom, širokim oštarjem, na dugoj ručki skroz probušen. Dug $0.19\frac{1}{2}$ (sama ručka $0.8\frac{1}{2}$), a najviše šir. $0.3\frac{3}{4}$. Teži 319 gr. — Hampel IX. 4. 5. Mortillet LXX. 721.

4. Brk koplja, dugim cievnjakom, širokim oštanjem, na odveć kratkoj ručki skroz probušen. Šip je malko oblast a ne šiljast. Dug $0.16\frac{1}{4}$ (ručka samo $0.2\frac{3}{4}$), šir. najviše $0.3\frac{3}{4}$. Teži 107 gr. — Po prilici Mortillet Pl. LXXXIII. 937.

5. Brk koplja, kratkim cievnjakom, širokim oštanjem, na kom uz rub teče brazdica, a na veoma kratkoj ručki skroz probušen. Dolnji dio brka raznimi urezi preliepo ukrasen. Mjesto na šip svršuje gori na dosta široki brid. Dug 0.19 (ručka samo $0.2\frac{1}{2}$), a najviše šir. $0.4\frac{1}{2}$. Teži 300 gr. — Po prilici Mortillet Pl. LXXXIII. 755. LXXXIII. 943.

6. Celt na dugu ciev, s ušicom o jednom boku pri oblastom otvoru, a izpod ušice, koja je stranom opala skroz probušen. Do otvora naokolo medju dva izbočita okruga, od kojih onaj na rubu veoma krupar, teče jaružica prolazeća izpod nšice. Iz donjeg okruga pružaju se nizdol po tri izbočite crte s jedne i s druge strane, te se sastaju na trokute, jedan u drugom. Brid je oblučast, ali jedva širji od tjela. Dug 0.13, šir. na bridu $0.4\frac{1}{2}$, na tjelu $0.4\frac{1}{4}$; promjer na otvoru $0.4\frac{1}{2}$ — $0.5\frac{1}{2}$. Teži 378 gr. — Po prilici Hampel IX. 22.

7. Celt na dugu ciev, bez ušice, o boku skroz probušen, sa tri izbočita okruga naokolo do otvora. Obluk brida vani se pruža dobro. Dug $0.12\frac{1}{2}$, šir. na bridu 0.5, na tjelu 0.4; promjer na otvoru $0.3\frac{3}{4}$ — $0.4\frac{3}{4}$.

8. Celt na dugu ciev, bez ušice, o boku skroz probušen. Izpod izbočitog okruga na otvoru teče naokolo tanji okrug, a iz njega pružaju se nizdol dvostruke izbočite crte s jedne i druge strane. na oštar ugao sdružene. Na bridu, koj je oblučast i vani pružen, ponješto je otučen. Bokovi kao da su pantom obloženi. Dug $0.13\frac{1}{2}$, šir. na bridu 0.6, na tjelu 0.4; promjer na otvoru $0.4\frac{1}{2}$ —0.5. Tab. II. br. 31. — Po prilici Montelius str. 46, br. 145.

9. Istog načina kao br. 8, ali malko veći, i skroz probušen u tanjem okrugu, te iz drugog kalupa. Manjka komad brida. Dug 0.15, šir. na bridu po prilici $0.6\frac{1}{2}$, na tjelu $0.4\frac{1}{2}$; promjer na otvoru $0.4\frac{1}{2}$ — $0.5\frac{3}{4}$. Teži ovako 460 gr.

10. Isto kao br. 9, ali još veći. Bokovi na trokut s rebarcem po sriedi. Manjka oveći komad sa bridom

11. Celt na dugu ciev, a nezna se pravo, jeli imao ušice, pošto je na otvoru ponješto manjkav. Na polovici dvie izbočite crte razito položene, a do otvora viju se dvie oblučno. Bokovi na

trokut sa rebarcem. Dug 0.9, šir. na bridu 0.4, na tjelu gdje su one crte 0.2¹/₂. Teži ovako 101 gr. Tab. II. br. 32.

12. Celt sa kreljuti ali pomalo razvitimi. Na zadku po sriedi dutina na način miene. Dug 0.17¹/₄, šir. na bridu 0.5, na kreljuti 0.4, na zadku 0.3. Teži 547 gr. Tab. II. br. 30. — Mortillet Pl. LXXIV. 72, 73, 75. Hampel IX. 28. XV. 3.

13. Dljeto na oblasti ciev, osobitoga lika. Diže se kao čunj; debeli, po sriedi široki a sve dalje užji pant kao da je navučen na taj čunj; te je ondje, gdje se pant prigrablje, oštarje dljeta. Sve jedan komad. Dug 0.10³/₄, na bridu 0.1¹/₄; promjer na otvoru 0.2¹/₂ - 0.3. Teži 90 gr. Tab. II. br. 29.

14. Srp polukružan, sa trostrukom poredicom samo otraga, gdje i šiljasta kuka na okrajnoj. Dug 0.11 Teži 113 gr. — Hampel XVII. 46.

15. Srp malo ugnut, sa dvostrukom poredicom po sriedi sve do hrta uz gori malko uvinuta. Manjka ostražnji dio. — Montelius str. 55, br. 183.

16. Osrednji komad mača u dvoje razstavljen, sa širokim rebarcem po sriedi kao pant. Poredno pantu teku uz oštrac s jedne i s druge strane dvostruke crte. Ovako dug 0 20, a šir. najviše 0.4. — Hampel XI. 1, 8, 9.

IV. Prilazemo jošte na tab. II. br. 34, da ju popunimo, jednu plosnatu liepo izradjenu kost, našastu na hvat dubljine u Mitrovici (*Sirmium*). Ako je i sjajan bio ovaj grad u rimsko doba, nije zato, da se i sve starine, koje se ondje odkrivaju, za rimske smatrati moraju. Nedvojbenih predhist. starina našlo se je i u Sisku, dapače u samom Rimu. O iznašašću ove kosti obaviešćivao nas g. Igujat Jung pučki učitelj u Mitrovici najprije 5 rujna 1881:

»Čitajuć 1 svezak III godine Vašega velecienjenog Viestnika, naidjoh na strani 10 na opis oštećene kosti sa otoka Hvara, koja je na tabli istog svezka pod br. 17 naslikana. Takovu kost, nu posve neoštećenu dobih ja u proljeću prošle godine (1880) slučajno, neupravce od jednoga ovdješnjeg zidara, koj ju je izkopao u svom dvorištu po prilici jedan hvat duboko. Dalnje okolnosti su mi nepoznate. Ova kost je duga 14 cm, teži 30.5 grama; debljina joj iznaša 4 mm., te je posve tvrda, a zemlja na njoj se nalazeća jest okamenjena I na toj kosti je samo jedna strana ukrašena koncentričnim krugovi, dočim je druga (dolnja) bez ovih. Ukrašenje je veoma dosljedno i pravilno, te odaje ljubav za symetriju i sigurnu

ruku. Lievo i desno nalazi se 1 cm. u promjeru imajuća luknja; zatim je pokraj desne jošte jedna manja koso van provrtana, dočim s lieve nije provrtanje takove nužno bilo, pošto se od prirode već na toj strani jaz nalazi. Između velikih lukanja nalazi se sa donje strane takodjer od prirode jaz (koja je jedan dio nekadašnje mozgovne cievi). Svakako je kroz luknje i jazi prolazio konopac, koj je tu kost na čem drugom učvrstio. Sliku naravne veličine ove kosti prilažem ovim, te sam pripravan i samu kost narodnomu muzeju pokloniti, čim to Vi, veleučeni gospodine, zaželite.«

Prihvaćajući vele rado veledušnu ponudu g Junga, zamolili smo ga, neka nam izvoli sabrati što više podataka o nalazku one kosti. Gosp. Jung bez časa časiti posla nam samu kost, pridodajući kasnije o njoj sljedeće viesti (23 listopada 1881):

»Rado se odazivljem Vašoj želji, izraženoj u cienjenom listu od 16 t. mj., nu veoma mi je žao, da mi podatci nisu potpuniji. Upitnu Vam, veleučeni gospodine, priposlanu predhistoričku kost našao je zidar *Leopoldo Rulla* početkom mjeseca ožujka g. 1880 prigodom kopanja rimske stiene u vrtu ratara Mihaila Gecingera, koj stanuje u ulici Kuzmin (rimski sokak). Kost je bila nešto dalje od stiene; nu on mi reče, da se vrlo dobro sjeća, da ju je jedan hvat duboko našao. Na pitanje u kakvoj zemlji ju je našao, te da li je bilo u neposrednoj bližini kosti još štogod, reče mi: zemlja je bila tamna, crna, a pokraj nje nisam ništa vidio, jer mi nije bila svrha tražiti što, nego kopati kamen. Ja primjećujem, da je južno od tog vrta bara Jalija pokraj Save, koja ima dosta ilovače; vrtovi te ulice bivaju svake godine poplavljeni od potoka Gata (Čikasa). Tim bi iscrpio sve, što sam o toj kosti od pomenutoga zidara doznati mogao.

Opazka. Slika zapinjače, koja se pod br. 24 table II. nalazi, nespada na gori opisane nalazke, te je tu neopazno uvrštena.

S. Ljubić.

Tumačenje grčkoga nadpisa iz Blata na otoku Korčuli.

Velecienjeni gospodin ravnatelj arkeologičkoga odjela narodnoga muzeja u Zagrebu i urednik »Viestnika hrvat. arkeologičkoga društva« prof. S. Ljubić priposlao mi je fotografiju grčkoga nadpisa, što mu je gosp. Vid Vuletić-Vukasović poslao, s molbom, ne bih li ga mogao protumačiti. Priznajem, da nisam strukovnjak, te da se

Tab. I.

1884.

